

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-76/14

**Morningstar, Inc.
przeciwko
Komisji Europejskiej**

Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — Światowy rynek skonsolidowanego zasilania danymi w czasie rzeczywistym — Decyzja uznająca za wiążące zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą — Artykuł 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003

Streszczenie – wyrok Sądu (ósma izba) z dnia 15 września 2016 r.

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Kryteria oceny — Decyzja uznająca za wiążące zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo, wobec którego prowadzone jest postępowanie w sprawie oceny nadużycia pozycji dominującej — Przedsiębiorstwo potencjalnie konkurencyjne, które brało czynny udział w postępowaniu administracyjnym, wystawione z powodu tych zobowiązań na odczuwalne negatywne skutki — Dopuszczalność*

(art. 263 akapit czwarty TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 9 ust. 1)

2. *Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Zaprzestanie naruszenia — Uprawnienie Komisji — Zobowiązania — Zakres uznania — Poszanowanie zasady proporcjonalności — Kontrola sądowa — Zakres*

(rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 9)

3. *Postępowanie sądowe — Podnoszenie nowych zarzutów w toku postępowania — Warunki — Rozszerzenie istniejącego zarzutu — Granice*

[regulamin postępowania przed Sądem, art. 44 § 1 lit. c), art. 48 § 2]

4. *Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Zaprzestanie naruszenia — Decyzja Komisji uznająca za wiążące zobowiązania przyjęte na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 — Oczywisty błąd w ocenie — Brak*

(art. 102 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 9)

5. *Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Zaprzestanie naruszenia — Decyzja Komisji uznająca za wiążące zobowiązania przyjęte na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 — Obowiązek uzasadnienia — Zakres — Brak naruszenia*

(art. 296 TFUE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 9)

1. Wprawdzie uczestnictwo przedsiębiorstwa w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do wydania decyzji uznającej na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 za wiążące zobowiązania zaproponowane przez inne przedsiębiorstwo, wobec którego toczy się postępowanie przewidziane w art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), nie wystarcza samo w sobie, aby wykazać, że decyzja uznająca te zobowiązania za wiążące dotyczy skarżącego indywidualnie, niemniej jednak czynny udział w postępowaniu administracyjnym stanowi okoliczność braną pod uwagę w dziedzinie konkurencji, w tym w bardziej szczególnej dziedzinie zobowiązań przyjmowanych na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, do celów ustalenia, z uwzględnieniem innych szczególnych okoliczności, że skarga jest dopuszczalna. Taką szczególną okolicznością stanowi wpływ na pozycję skarżącego na rynku właściwym. Jest tak zwłaszcza wówczas, gdy skarżący prowadzi działalność na rynku charakteryzującym się ograniczoną liczbą konkurentów, na którym to rynku przedsiębiorstwo, które przyjęło wspomniane zobowiązania, zajmuje pozycję dominującą. W takim wypadku stosowane przez przedsiębiorstwo dominujące środki ograniczające takie jak te stanowiące przedmiot przyjętej przez Komisję wstępnej oceny mogą pociągać za sobą odczuwalne negatywne skutki dla prowadzonej przez skarżącego działalności.

(por. pkt 30, 31, 34, 35)

2. W kontekście mechanizmu wprowadzonego przez art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy zatwierdzaniu lub odrzucaniu zobowiązań, które proponuje celem rozwiania wyrażonych w dokonanej przez nią wstępnej ocenie obaw co do ewentualnego naruszenia pozycji dominującej. W zakresie, w jakim zadaniem Komisji jest przeprowadzenie analizy wymagającej uwzględnienia licznych czynników ekonomicznych, takiej jak perspektywna analiza mająca posłużyć ocenie zaproponowanych przez dane przedsiębiorstwo zobowiązań, korzysta ona z zakresu uznania, który Sąd musi uwzględnić przy dokonywaniu kontroli. Wynika z tego, że w ramach ograniczonej kontroli sprawowanej przez sąd Unii w złożonych pod względem ekonomicznym sytuacjach sąd ten nie może zastępować oceny dokonanej przez Komisję swoją własną oceną ekonomiczną.

Jeśli chodzi o proporcjonalność zobowiązań, kryteria, jakie winna zastosować Komisja, przeprowadzając postępowanie na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, są związane z kwestią tego, czy zobowiązania te są wystarczające do ustosunkowania się w adekwatny sposób do jej zastrzeżeń przy uwzględnieniu okoliczności danego przypadku, czyli wagi tych zastrzeżeń, ich zakresu oraz interesów podmiotów trzecich. Sprawowana przez sąd Unii kontrola dotyczy jedynie kwestii, czy ocena, której dokonała Komisja, nie jest oczywiście błędna.

Ponadto okoliczność, że inne zobowiązania również mogły zostać zatwierdzone, a wręcz – że byłyby one bardziej korzystne z punktu widzenia konkurencji, nie może pociągać za sobą stwierdzenia nieważności decyzji uznającej owe zobowiązania za wiążące, o ile Komisja miała racjonalne podstawy, by dojść do wniosku, iż zobowiązania, których dotyczy zaskarżona decyzja, pozwalały na uwzględnienie zastrzeżeń wyrażonych w ocenie wstępnej.

(por. pkt 40, 41, 45, 56, 58, 59, 78–88)

3. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 53, 54)

4. Komisja nie dopuszcza się naruszenia prawa, stwierdzając, że jej obawy co do ewentualnego naruszenia pozycji dominującej mogą zostać rozwiane nie w drodze żądania od przedsiębiorstwa zajmującego dominującą pozycję na światowym rynku skonsolidowanego zasilania danymi w czasie rzeczywistym danego zachowania wobec jego konkurentów, ale poprzez nałożenie na nie wymogu określonego zachowania wobec jego klientów i dostawców zewnętrznych w tym znaczeniu, że podmiotom tym zaproponowane zostaną różnego rodzaju opcje zmiany dostawcy, o wewnętrznym

i zewnętrznym wobec ich infrastruktury charakterze. Zatwierdzając takie zobowiązania, Komisja uznaje, że do uwzględnienia wyrażonych przez nią zastrzeżeń nie ma potrzeby obejmowania konkurentów wspomnianego przedsiębiorstwa postanowieniami licencji zaproponowanymi przez to przedsiębiorstwo klientom i dostawcom zewnętrznym.

Ci się tyczy obciążeń i kosztów, z jakimi wiążą się dla klientów zmiany konieczne do wywiązania się ze zobowiązań nałożonych na przedsiębiorstwo dominujące, Komisja nie dopuszcza się naruszenia prawa także wówczas, gdy owe zobowiązania dają, wobec ulepszonej oferty przedsiębiorstwa dominującego dostępnej dla jego klientów, rzeczywistą możliwość uniknięcia przez nich przy zmianie dostawcy nadmiernie wysokich kosztów. Powyższe odnosi się również do stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym współpraca pomiędzy dostawcami skonsolidowanego zasilania danymi w czasie rzeczywistym i dostawcami zewnętrznymi może dawać oszczędności pozwalające na obniżenie kosztów zmiany dostawcy, co może stanowić dla klientów, w szczególności tych prowadzących działalność na niewielką skalę, zachętę do zmiany dostawcy.

(por. pkt 62, 63, 67, 69)

5. Jeśli chodzi o przyjęte na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 decyzje uznające zobowiązania za wiążące, mające na celu rozwianie obaw Komisji co do ewentualnego nadużycia pozycji dominującej, Komisja czyni zadość spoczywającemu na niej obowiązkowi uzasadnienia przedstawiając okoliczności faktyczne i prawne, na podstawie których doszła ona do wniosku, że zaproponowane zobowiązania uwzględniają w adekwatny sposób wyrażone przez nią i odnoszące się do konkurencji zastrzeżenia w taki sposób, że nie musi ona już podejmować żadnych działań. W pozostałym zakresie, choć Komisja ma obowiązek uzasadnienia wydawanej przez nią decyzji, to nie jest ona zobowiązana wyjaśniać powodów, dla których nie wydała decyzji o innej treści.

(por. pkt 97, 101)